

ΘΟΥΡΠΙΟΝ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΞΥΠΝΑ ! Ννοὶ πενεμμένο, ἔνδοξο καὶ ξακουστό,
Πές μας, ποῦ 'ν' τὰ παλληκάρια,
Τῶν Σπετσῶν τὰ λεοντάρια
Ποῦ τὸν Τούρκο πολεμοῦσαν γιὰ τὴν πίστην, τὸ σταυρό.
"Ωρμοῦσαν μέσα στὴν φωτιά,
"Ανδρες, γυναικες καὶ παιδιά
Καὶ στ' ἀφρισμένα κύματα τὸ θάνατ' ἀψηφοῦσαν
"Ολοὶ μαζὺ ἢ θάνατο ἢ λευθεριά ζητοῦσαν.
Καὶ τὴν δόξα τῶν προγόνων,
Ποῦ κοιμᾶται πρὸ αἰώνων
Ν' ἀναστήσουν πνεύμαν, στὴν γῆ τὴν μυρωμένην,
"Οπου ν̄ Τουρκὰ τόσον καιρὸ τὴν εἶχε σκλαβωμένη,
Καὶ τὸ αἷμά τους νὰ χύσουν,
Τὴν ντροπή μας γιὰ νὰ σβύσουν !

Πές μας, ποῦ εἶν' ἡ λάμψη σου, ποῦ εἶν' ἡ λεβεντιά σου,
Οἱ ναῦτες οἱ ἀτρόμυτοι, τ' ἀθάνατα παιδιά σου ;
"Ἄχ ! Παντοῦ νέκρα κ' ἐρημιά,
Σὲ δοξασμέν' ἀκρογιαλιά !
Ἐκεῖ, ποῦ 'στ' ἅγια τὰ νερά, Σπετσιώτικο δελφίνι,
'Ωσὰν θερῷ ἐβύθισε τὸ τούρκικο ντελίνι,
Ποῦ κάθε βράχος καὶ σπηλιά,
"Ηταν ἡρωϊσμοῦ φωληά !
Στὴν γῆ ὅπου γεννήθηκε κ' ἔλαμψ' ἡ Μπουμπουλίνα
'Ωσὰν ἀστέρι μαγικό, ὃσδαν οὐράνι' ἀκτῖνα !
Καὶ τώρα νέκρα κ' ἐρημιά,
Σὲ δοξασμέν' ἀκρογιαλιά !

Πές μας, γιατί λησμόνησαν σήμερα τὰ παιδιά σου,
Πῶς ἄγιο αἷμα ἔβαψε τὰ γαλανὰ νερά σου,
"Οτ' ἡ Σημαία τοῦ Σταυροῦ
Ἐθαυματούγγησε παντοῦ !
Ναί, γρήγορα ξεχάσανε τὰ φοβερὰ ξεφτέρια,
Ποῦ μέρα νύχτ' ἀκόνιζαν τῆς δίκης τὰ μαχαίρια.

Παντοῦ τὸ βόλι σφύριζε
Καὶ τὴν Τουρκιὰ φοβέριζε.
Ἐλευθεριὰ μᾶς δῶσανε στὸ αἷμά τους βαμμένη !
Μὰ ἡ δάφνη ἡ ἀθάνατη,
Τῶν Σπετσιωτῶν ἡ ἀτίμητη
Σὲ ἄπον γῆ κείτεται, ξερὴ καὶ μαραμμένη !

(Ἐν Ἀθήναις, 1900)

ΑΣΠΙΣ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

ΜΙΑ μυγδαλὶα μικροῦλα κι' ἀνθοστόλιστη,
Σὲ περιβόλι μέσα τὸ Γεννάρη
Τὴν εὐώδια της γύρω ὅκόρπαγε,
Μεγάλων' ἡ μικροῦλα μὲ καμάρι...

Μὰ μὰν αὔγη ἀλίγα χιονάτα πέταλα
Ἐκύλισαν 'στὸ χῶμα... μαραμμένα ..
Σιγά, σιγά σωρός καὶ τᾶλλα 'πέσανε
Κι' ἔμειναν τὰ κλωνάρια γυμνωμένα !..

"Ετοί κι' διορόνος σᾶν διαβαίνη ἀθόσυδα
'Στὸ πλάτι μας, μὲ βαρὺ χέρι ἀγγίζει
Τ' ὀλόδροσο στεφάνη, ποῦ 'περήφανα
Τὴν νειότη τὴν χρυσόφθεον στολίζει..."

Τότ' ἀρχινάει ἔνα, ἔνα λούλουδο,
Μὲ πόνο νὰ σκορπιέται μαδημένο...
"Ἄχ ! Τὸ στεφάνη, δέτε, πῶς ἀπόμεινε
Κλωνάρι ἄχαρο καὶ γυμνωμένο !..."

ΚΥΜΑΤΑ

'ΣΤΗΝ κρυσταλλένι' ἀκρογχαλὶα τὰ κύματ' ὀλοένα
Ἀναστενάζοντας ξεσποῦν, ἀφροστεφανωμένα...

Πότε τρελλά, χαϊδιάρικα καὶ πότ' ἀγριεμμένα,
Ἐρχονται, πᾶνε, σβύνουνε ὅτα βότσαλ' ὄλοένα...

Καὶ μεῖς δαρμένα κύματα π' ἀνεμοζάλες σπρώχνουν,
Στὸ δάκρογιγάλι τῆς ζωῆς μιὰ μέρα σταματοῦμε,
Τοῦ κάκου 'κει γυρεύοντας ἀνάπαυσι νὰ βροῦμε...
Πλακώνουν κύματα θεριὰ πὸ πέρα καὶ μᾶς διώχνουν!

Χίλια πειδὸν πίσω ἀκράτητα ἀπάνω τους δρυμᾶνε,
Μ' ἀμέσως ἄλλα φτάνουνε, τὰ σάρωσαν καὶ πᾶνε...

Καὶ στὸν κρυστάλλινο γιαλὸν τὰ κύματα ὄλοένα
Ἐρχονται, πᾶνε, σβύνουνε, ἀφροστεφανωμένα...

(Αθῆναι, 1900)

ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ὑποδουλοῖ τὴν τέχνην εἰς τὴν ὥρεξιν τοῦ κοινοῦ, δὲ ἀριστοτέχνης ἐπιβάλλει τὴν τέχνην εἰς αὐτό.

Ἄ Τὸ σχέδιον δίδει τὴν μορφὴν εἰς τὰ ὅντα, τὸ δὲ χρῶμα τὴν ζωήν. Τὸ πρῶτον κρίνουσιν οἱ ἀριστοτέχναι, τὸ ἄλλο ὁ κόσμος.

Ἄ Υπάρχουσιν ἀνοησίαι, ἃς θὰ ἔξηγόραζεν ἀκριβὰ ἀνήρ πνευματώδης.

Ἄ Εκπληγτόμεθα ἐκ τῆς ἀμαθείας τῶν ἄλλων καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας.

Ἄ Πολιτισμὸς καθαρῶς βιομηχανικὸς καὶ ἐπιστημονικὸς θὰ ἡτο βαρβαρότης τρομερωτέρα τῆς ἀρχαίας.

Ἄ Οἱ ἄνθρωποι οἱ αὐτηροὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν, εἴναι συνήθως οἱ προσηγνέστεροι ἐν τῇ κατ' ιδίαν αὐτῶν συναναστροφῇ.

Ἄ Ιδιον γενναῖον ἀνδρὸς εἴναι νὰ προτιμᾷ τὸν κίνδυνον, ὅταν δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποφύγῃ, τρελλοῦ δὲ νὰ ῥίπτηται εἰς αὐτὸν ἄνευ ἀνάγκης.

Ἄ Αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ δὲν διστάζουσιν ἀπέναντι μόχθων καὶ θυσιῶν, ὅταν πρόκηται περὶ τῆς πατρίδος. Πρῶτοι δίδουσι τὸ παράδειγμα.

Ἄ Τὸ παρελθὸν εἴναι ἡ πρόξενησις τοῦ μέλλοντος.

Ἄ «Συμφέρει ἡ ἀλήθεια νὰ λέγηται στὸ τέλος» κατὰ τὴν κοινὴν ἴδεαν, ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀφορμὴ δι' ἣν δυσκόλως εύρισκει τις ἄνθρωπον λέγοντα τὴν ἀλήθειαν ἐξ ἀρχῆς τῆς ὄμιλίας του.

Ἄ Όπόταν τὰ ζῆται δὲν εἴναι συμφωνα πρὸς τὴν συνειδήσιν, σπανίως ἡ συνειδήσις ὑπερνικᾷ.

Ἄ Εκαστος ἐννοεῖ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ τὸ μὲν δικαίωμα θέλει δι' ἔαυτόν, τὴν δὲ ὑποχρέωσιν διὰ τοὺς ἄλλους.